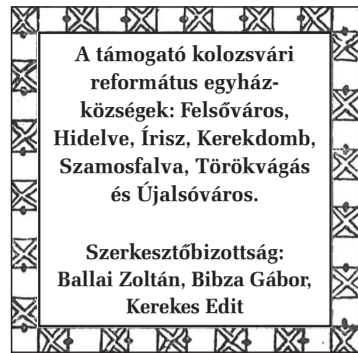

REFORMÁTUS HÍRADÓ

III. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

A támogató kolozsvári református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvgás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Feltámadás – tény és hitkérdés

„Krisztus feltámadott, kit halál elragadott;
Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk,
Alleluja!
Ha ő fel nem támad, nincs többé bűnbocsánat,
De él. Ezért szent nevét, zengjük ő dicséretét,
Alleluja!
Alleluja, Alleluja, Alleluja!
Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk,
Alleluja!”

(Húsvéti ének a XIII. század elejéről)

■ Krisztus feltámadott! – köszöntik egymást húsvét reggelén a keleti keresztények. A köszöntés igenis helyénvaló, de mire alapozzák állításukat azok, akik ezt vallják? A nyitott sziklasír sokak számára nem nyomós és meggyőző bizonyíték arra, hogy Jézus valóban feltámadt volna. Némelyek azt állították, hogy amíg a sír környékét őrző katonák elszenderedtek és aludtak, addig Jézus tanítványai feltörték a lepecsételt sírt és ellopták a Mester testét.

Jézust nagypénteken feszítették keresztre, ez a rettentő ítélet egy lassú és hosszan tartó kínszenvedést jelentett, s mivelhogy az idő későre járt, mihelyt bekövetkezett a halál, gyorsan kellett cselekedni még a naplemente előtt, mielőtt beállt volna a szombatnapi nyugalom (sabbát). Ezekben a napokban egyébként is ünnepeltek, éppen akkor volt a pászka ünnepe (peszah) is, amelyet minden zsidó embernek illendő volt a fogságból való szabaddulás emlékére megülni. Egy gazdag tanácsbeli ember, arimátiai József – aki maga is tanítványa volt Jézusnak –, elkérte Pilátustól Jézus testét. Engedélyt kapott arra, hogy levegye a keresztről és eltemesse, így szinte kapkodva, egy új sziklába vajt sírboltba tette Jézust, nagy követ hengerítve a sírbolt szájára (Mt 27,57–61). Szombat a nyugalom napja volt. A Jézust követő kegyes asszonyok vasárnap kora hajnalban sietve mentek a temetkezési helyre, hogy a kor szokása szerint megkenjék Jézus testét drága kenetekkel (Mk 16,1–2). A sírbolt bejáratát elzáró nehéz követ elhengerítve találták, és amikor beléptek, nagy megdöbbenésükre Jézus holtteste már nem volt ott. Két angyal szólította meg őket: „Mit keresitek a holtak között az élőt?” – emlékeztetve őket mindarra, amit Jézus mondott nekik még Galileában, amikor jelentette elkövetkező szenvedéseit, kínhalálát és feltámadását. Ezek az asszonyok az elsők, akik Krisztus feltámadásának valóságával találkoztak, ők azok, akik elviszik a hírt, de nem hisznek nekik az apostolok, és afféle asszonyi fecsegésnek vélik az egészet (Lk 24,1–11).

Nehéz volt feldolgozni a hirtelen változást, hisz ehhez fogható még nem történt. A tanítványok, az apostolok sorra mind találkoznak a Feltámadot-

tal. Pál apostol az 1Kor 15,5–8-ban felsorol néhány hiteles nevet, olyan személyeket, akiknek valóban megjelent Krisztus

a feltámadása után. Az Újszövetség egyik legkorábbi iratáról van szó, erről a levélről úgy tudjuk, hogy már Kr. u. 54-ben megszerkesztette Pál, tehát abban a korban még sokan éltek azok közül, akiknek valóságos tapasztalatuk volt a feltámadott Jézus Krisztusról (1Kor 15,3–8). Nem volt könnyű akkor és ott megérteni, feldolgozni és elfogadni a változást, azt, amely az ismerttől teljesen eltért, valami olyat, amely teljesen más, mint amit a természet törvényei az emberek számára előírnak, de – valljuk meg őszintén – ma sincs könnyebb helyzetben az az egyén, aki őszintén elmélyed a kérdés mélyrétegeiben. A feltámadást megérteni, elfogadni semmilyen más módon nem lehet, csakis hit által. „Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. [...] Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsenegjük lőn azoknak, kik elaludtak.” (1Kor 15,14.20). A halál, a belőle való feltámadás és az élet mögött egészen és teljességében hiteles személynek kell állnia, mert egyébként nehezen hihető, hogy mesének, legendának vagy éppen mítosznak – ahogyan sokan szeretik nevezni tudós burkba öltöztetve tudatlanságukat – olyan ereje lenne, hogy kétezer éve töretlenül hisznek Bennem nemzedékek sorai.

Nem véletlen az sem, hogy az Újszövetség több helyen is hangsúlyozza, és az igen tömör hitvallásunkba is bekerült az a bizonyos időhatározó: „harmadnapon halottaiból feltámadta”. Ugyanis, ha egy eseményről tudjuk, hogy mikor és hol történt, akkor az egy valóságos esemény, amely időben és térben megtörtént. A történés nyilvánvaló tény, csupán a mikéntje, a hogyanja marad előttünk titok, mint Isten egyéb titkai általában.

A keresztényiség számára a legjelentősebb ünnep a húsvét, nyilvánvalóan nagypéntekkel együtt. Egyik a halál, míg a másik a feltámadás, a dicsőséges húsvét hajnali elindulás. Ez az üdv esemény oly fontos volt a hívő kereszténynek életében, hogy az emlékezés napja a hetedik, úgynevezett nyugalom napjáról áttevődött a feltámadás napjára, a hét első napjára, ezért is nevezték el az első keresztények azt az Úr napjának.

Jézus Krisztus feltámadása után többeknek megjelent, s amikor még éppen tartott a két emmausi tanítványnak Krisztussal való találkozásáról szóló beszámolója a tizenegy előtt, akik Jeruzsálemben voltak, Jézus megállt közöttük, és ezt mondta nekik: „Békesség néktek!” (Lk 24,36). A feltámadott Krisztus e tanítványainak szánt szeretetteljes üdvözlését a mi erdélyi református népünk átvette és használja is. Nyújtsunk segítő kezet a rászorultak felé, és szeretettel köszöntsük mi is egymást ezen a húsvéti feltámadás ünnepén: Békesség Istentől!

Lengyel István
magyarfenesi lelkipásztor

A lélek eledeléről

■ Életünket alapvető létszükségletek egész sora határozza meg. Étél nélkül napokig, víz nélkül órákig, levegő nélkül csak percekig vagyunk képesek megmaradni. A felsoroltak hiányát testünk egyértelműen jelzi. Érzések és testi megnyilvánulásai, úgynevezett pszichoszomatikus tünetek egész sora beszél belső lelki állapotunkról, a lélek beszédét azonban nehéz megérteni, saját magunk irányába is sokszor bizonyulunk siketeknek.

Vajon ki mondja meg, hogy mi hiányzik az életünkől? Vajon miféle lélekelemzés, lelki laborvizsgálat mutatja ki szívünk hiánybetegségeit? Krisztust sokan nevezik „áldott orvos”-nak, mert azokat is elmegy „megvizsgálni”, akiknek aligha volna erejük keresni Őt. Rettegő, bezárkózott tanítványait „Békesség néktek”-kel köszöntötte, azaz kimondta azt, ami hiányzott életükből. Életveszélyes, ha emberközi, az Isten és a világhoz fűződő kapcsolatainkból hiányzik a béke. Az ember gyakran visszavonul lelki csigaházába. A begubózott lélek magával vonzolja félelmeit, sérelmeit, amelyek időnként külső támadásba, háborúba kezdenek, de ugyanilyen mértékben vissza is hatnak, és fokozatos önpusztításhoz vezetnek.

Lelki létszükségleteinket tekintve a világvallások tanítása összecseng. Például maga az iszlám kifejezés a szalam, azaz békegyökből ered, és az isteni akaratba történő belenyugvást hirdeti. A távolkeleti vallások tao fogalmának gazdag jelentéstartalma tartozik a világ eseményeinek áramvonalába történő bele simulás, összhangban élés a környezettel, harc, szembeszegülés helyett megbékélés, erőszakos beavatkozás helyett ráhagyatkozás a dolgok természetes rendjére. Nem azonos ez a semmittevés, Krisztus sem a tétlenségre buzdít, hanem olyan éberségre és éleslátásra, amely képes túltekinteni önmaga pillanatnyi sérelmein, félelmein. Arra ösztönöz, hogy ne zárkózzunk el saját bajunkkal, mert aki túl tud látni az őt éppen körülvevő falakon, akadályokon, amelyeket képtelenség elfogadni, amelyekkel lehetetlen azonosulni, az olyan ember előtt olyan távlat nyílik, amelybe érdemes bekapcsolódni, amely életadó lelki békével lendíti tovább életét.

Lengyel dr. Püsök Sarolta
lelkipásztor, tanár

